

Namazı severek kılmanın bir yolu var mı?

Y. K. rumuzlu okuyucumuz: “Namazı severek kılmanın bir yolu var mı? İsteksizliğimi nasıl atabilirim?”

NAMAZ BİR FITRAT BORCUDUR

Peşimizde böyle hasım ve düşman bir şeytan varken, onun içimize isteksizlik hali atması ve bizi nâzik ve nezîh bir ibadetten alı koymaya çalışması, onun mesleğinin gereğidir. O halde namazdan yılmayalım ve başarabildiğimiz kadar kılmaya özen gösterelim. İsteksiz olduğumuz zamanlarda, hiç oralı olmadan, namazın bir fitrat borcu olduğunu hatırlayarak namaza devam edelim. Şeytan bizimle uğraştığı halde bizim ısrarla ve şeytana inat namazı kılmamız, biz hissetmesek de, Allah'ın huzurunda faziletli bir duruş teşkil eder. Şeytanın bizimle olan meşguliyeti, bizim zevkimizi ve huzurumuzu kaçırrsa bile, namazın faziletinin daha da yükselmesine zemin hazırlar.

ACABA ÖMÜR EBEDÎ MİDİR?

Bedüzzaman nefsin namazla ilgili desiselerine karşı önemli ikazlarda bulunuyor. Üstad Hazretleri'nin ikazlarını kısaca hatırlayalım:

Acaba ömür ebedî midir? Gelecek seneye, hatta yarına kalmaya hiç kimsenin senedi var mıdır? İnsana usançlık veren şey, dünyada sonsuz seneler kalacağını zannetmesidir. Oysa vakıa tam tersidir; insanın hem ömrü azdır, hem faydasız uçup gitmektedir. Geçip giden her bir fani günün yirmi dörtten birisini hakikî bir ebedî hayatın saadetini temin edecek güzel, hoş, rahat ve rahmet bir hizmete sarf etmek ise, usanmak şöyle dursun, bilâkis ciddî bir şevk ve hoş bir zevktir.¹

Diğer yandan; her gün her gün ekmek yiyen, su içen ve havayı teneffüs eden bir adam, ekmekten, sudan ve havadan usandığını söyleyebilir mi? Çünkü her an ihtiyaç tekrarlandığından; usanç değil, lezzet almaktadır.

Kalp, ruh ve vicdan, cisim hanesinde nefsin arkadaşlarıdır. Nefis her ne kadar

usandığını ve isteksiz olduğunu söylese de; kalbin, ruhun ve vicdanın gıdası, huzuru ve hayat kaynağı namazdır. Öyleyse nefis bunu sineye çekmelidir.

Çünkü hem sonsuz acılara maruz, hem hadsiz lezzetlere sevdalı bir kalbin gıdası, elbette her şeye kadir bir Rahîm-i Kerim'in rahmet kapısında aranmalıdır. Keza, şu fânî dünyada, büyük bir sür'atle ayrılık feryatları koparıp giden bir rûhun hayat kaynağı, her şeye bedel bir Mâbud-u Bâkînin ve bir Mahbûb-u Sermedî'nin rahmet çeşmesine namaz ile yönelmektir. Fıtraten ebediyeti isteyen, ebediyet için yaratılmış olan, ezelî ve ebedî bir Zât'ın âyinesi bulunan ve sonsuz derece nâzik ve lâtîf olan insanın duyguları, şu kasavetli, ezici, sıkıntılı, geçici ve boşucu olan dünya halleri içinde elbette teneffüse pek çok muhtaçtır. Bu teneffüsü ise ancak namaz penceresi sağlayabilmektedir.

NAMAZDA EŞSİZ LÜTUFLAR

Bir diğer husus; namaz, şu dünya misafirhanesinde âciz ve fakir kalbimize kuvvet ve zenginlik vermekte, şüphesiz gireceğimiz bir menzil olan kabirde gıdâ ve ışık hükmünde aydınlık kaynağı olmakta, çetin bir mahkeme olan Mahşerde senet ve berat hüviyetinde bizi kurtarmakta ve ister istemez üstünden geçeceğimiz Sırat Köprüsü'nde nur ve Burak gibi göz açıp kapayana kadar bizi Cennete ulaştırmaktadır. Böyle eşsiz lütuflara bizi mazhar kılan bir namaz için "neticesizdir" veya "ücreti azdır" diyebilir miyiz?

Bir adam bize birkaç para taahhüt etse veya bizi büsbütün korkutsa, bizi günlerce çalıştırır. Sözünden dönmesi mümkün olduğu halde o adama itimad ederiz, fütursuz çalışırız. Acaba sözünden dönmesi imkân harici olan bir zât, Cennet gibi bir ücreti ve ebedî saadet gibi bir hediyeyi bize vaad ederek, pek az bir zamanda, bize, pek güzel bir vazife verse; biz de onun hediyesini hafife alırcasına o vazifeyi yapmaz isek veya vazifeden usanç gösterirsek, pek şiddetli bir azaba müstehak olmaz mıyız? Dünyada hapis korkusuyla en ağır işlerde fütursuz hizmet ettiğimiz halde; Cehennem gibi bir ebedî hapsin korkusu, en hafif ve lâtîf bir hizmet için bize gayret vermez mi?

Aklımızı başımıza almalı ve bilmeliyiz ki, dünkü gün elimizden çıktı. Yarınki gün ise elimizde sened yok ki, ona mâlik olalım. Öyle ise hakikî ömrümüzü, bulunduğumuz gün bilmeli ve her günün en az birer saatini, birer ihtiyat akçesi gibi, uhrevî bir sandukça hükmünde, hakikî istikbal için teşkil olunan bir mescide veya bir seccadeye atmamızdır.

Dipnot:

1- Sözler, s. 425.